

Ο πρώην Αμερικής Δημήτριος για τον φίλο και πνευματικό του αδελφό Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

Ο Αρχιεπίσκοπος πρώην Αμερικής κ. Δημήτριος σε αποκλειστική του συνέντευξη στον «Εθνικό Κήρυκα» και τον Θεόδωρο Καλμούκο, έκανε κατάθεση ψυχής, αγάπης, σεβασμού και εκτίμησης για τον φίλο και πνευματικό του αδελφό Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας κυρό Αναστάσιο, ο οποίος, ως γνωστόν, εξεδήμησε το Σάββατο 25 Ιανουαρίου 2025, έπειτα από νοσηλεία λίγων εβδομάδων σε νοσοκομείο της Αθήνας.

Ο Αρχιεπίσκοπος κ. Δημήτριος είπε πως «με τον αείμνηστό Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο είχαμε μία μακρά γνωριμία και φιλία η οποία άρχισε από το 1947, λοιπόν καταλαβαίνετε ήταν μία φιλία ογδόντα χρόνων σταθερή και αδιάλειπτη. Ήμουν εγώ δευτεροετής στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών κι ο Αναστάσιος ήλθε ως πρωτοετής. Αμέσως γνωρισθήκαμε, όλοι μου έλεγαν να τον γνωρίσεις είναι ένας πολύ καλός Αθηναίος, αν και είναι γεννημένος στον Πειραιά, αλλά μεγάλωσε στην Κυψέλη στην Αθήνα και από εκεί και πέρα είμαστε μαζί. Βρεθήκαμε μαζί ως φοιτητές υπό τη στέγη της Αδελφότητας της Ζωής και μάλιστα τα δωμάτιά μας ήταν δίπλα το ένα στο άλλο. Αρχίσαμε από εκεί μία

μακρά ιστορία που σήμερα πλέον τελείωσε, παρακαλούσα όλες αυτές τις μέρες να μη γίνει αλλά έγινε, κάποτε τελειώνουμε όλοι. Η εκδημία του Αναστασίου μπορώ να πω είναι για μένα κάτι πολύ ισχυρό, όχι απλώς οδυνηρό διότι σταματάει κάτι ανθρωπίνως το οποίο ήταν ανοικτό για ογδόντα χρόνια».

Ε.Κ: Τι θυμάστε περισσότερο από τα νεανικά σας χρόνια στο πανεπιστήμιο, στην Αδελφότητα Ζωή, πώς ήταν ο Αναστάσιος;

Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος: Ο Αναστάσιος, Θεόδωρε, ήταν λαμπρό μυαλό, δεν ήταν τυχαίο μυαλό. Αφήνω τον χαρακτήρα και όλα τα άλλα, αλλά ο Αναστάσιος ήταν μυαλό που άστραφτε. Ήταν όλον τον καιρό στο πανεπιστήμιο και μάλιστα χαρακτηριστικά θυμάμαι που ενώ ο καθηγητής της Θρησκευολογίας πολύ καλός καθηγητής, ο Λεωνίδας Φιλιππίδης ενώ τον πλησίαζαν πολλοί φοιτητές και μερικοί ήθελαν να τον διαδεχθούν αυτός από την αρχή έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον Αναστάσιο διότι ήταν χαρισματούχος άνθρωπος και βλέπετε ότι ο Αναστάσιος βρέθηκε καθηγητής Θρησκευολογίας στο Πανεπιστήμιο. Ως φοιτητής ήταν ευχάριστος, πάρα πολύ κοινωνικός σε σχέση με όλους τους άλλους φοιτητές, ανοικτό μυαλό, αλλά από την άλλη μεριά σοβαρός άνθρωπος που δεν τον έπαιρνες ποτέ στα αστεία.

Ε.Κ: Συνεργασθήκατε σε πνευματικό έργο;

Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος: Από τα φοιτητικά μας χρόνια, πολύ νωρίς, ήμασταν σε δράση η οποία άρχισε με το είμαστε βοηθοί στα Κατηχητικά Σχολεία. Όταν τελειώσαμε το Πανεπιστήμιο και την στρατιωτική μας θητεία δυόμισι χρόνια συνεχίσαμε μαζί. Ο Αναστάσιος είχε το ανώτατο Κατηχητικό της ενορίας των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Ομονοίας με μεγάλο αριθμό παιδιών, αυτό δεν ήταν εύκολο πράγμα να έχεις μία πολυάριθμη νεολαία. Μαζί είχαμε το Φροντιστήριο Κατηχητών και Ομαδαρχών των Χριστιανικών Ομάδων κι αυτό ήταν κάθε εβδομάδα, κι όχι μόνο αυτό αλλά γράφαμε και τα φοιτητικά βοηθήματα, είχαμε και μία ουσιαστική σχέση με την Ένωση Επιστημόνων. Ήμασταν μαζί σε μία κατασκήνωση του Παρνασσού και μετά ως αρχηγός ο Αναστάσιος ήταν αμίμητος, οι φοιτητές ορκιζόταν στο όνομα του, διότι υπήρχε επικοινωνία διδασκάλου, παιδαγωγού, πατρός κ.λ.π.

Ε.Κ: Πότε ήταν η τελευταία σας επικοινωνία μαζί του;

Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος: Τον περασμένο Αύγουστο, για την ακρίβεια 7 Αυγούστου ήμουν στην Αθήνα τότε με τον π. Παντελεήμονα (Παπαδόπουλο) και μετά από δύο μέρες θα επιστρέφαμε στη Νέα Υόρκη και του είπα π. Παντελεήμων κοιτάξτε τι αεροπορικά δρομολόγια υπάρχουν για τα Τίρανα μου είπε υπάρχει ένα

στις 9 η ώρα του είπα κλείστο να πάμε. Του το είπαμε τελευταία στιγμή για να του κάνουμε έκπληξη. Φτάσαμε εκεί στις 10 και κάτι, ανεβήκαμε στην Αρχιεπισκοπή χαιρετηθήκαμε, καθίσαμε στο Γραφείο του σηκωθήκαμε για γεύμα για μισή ώρα, καθίσαμε και πάλι και συνεχίσαμε τη συνομιλία μας μέχρι τις 4 η ώρα που φύγαμε για το αεροδρόμιο.

Ε.Κ: Τι είπατε Σεβασμιώτατε;

Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος: Είπαμε πάρα πολλά πράγματα, είχαμε πολλές κοινές αναμνήσεις. Βέβαια μιλούσαμε τηλεφωνικώς, ποτέ δεν διακόψαμε την ψυχική τηλεφωνική επικοινωνία. Τελευταία φορά μπορώ να σας πω ότι του είχα μιλήσει πριν από πέντε ημέρες στο τηλέφωνο, αλλά ήθελα να τον δω προσωπικά γιατί είχα καιρό να τον δω και πήγαμε στα Τίρανα. Τον πονούσε πάρα πολύ γενικότερα η κατάσταση της Ορθόδοξης Εκκλησίας όπως διαμορφώθηκε με αυτή την ιστορία της Ουκρανίας, το αισθανόταν ως πάρα πολύ οδυνηρό βάρος. Είδα ότι ήταν κάτι το οποίο τον πίεζε πάρα πολύ, έτρεχε να βρει να κάνει κάτι, έλεγε τι μπορούμε να κάνουμε; Έλεγε έκανα εγώ ιεραποστολή για να κάνουμε τους λαούς Χριστιανούς κι εμείς οι Ορθόδοξοι είμαστε διαιρεμένοι, το αισθανόταν πολύ έντονα αυτό. Είπαμε κι άλλα για τα σύγχρονα Θεολογικά ρεύματα, τι γίνεται με τις άλλες Εκκλησίες ήταν μία πάρα πολύ ουσιαστική και πάρα πολύ ευχάριστη συνομιλία.

Πηγή: [Εθνικός Κήρυκας](#)